

FASORI MISSZIÓI FÜZETEK

HELYREÁLLÍTVA

Hitmélyítő igehirdetés sorozat

Budapest-Fasori Református Templom

2020. február 24-28.

© Somogyi Péter, 2020

Szabadon sokszorosítható

Belső használatra

Budapest, 2020. február 24.

Hétfő 18 óra

Somogyi Péter lp.

MI VONZ?

Lekció: Zsolt 84,3-4

Alapige: Zsolt 84,3/a

„Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után.”

Mindennapi kérdések, nem mindennapi válaszokkal, ez ennek a heti igehirdetés sorozatnak az alcíme. A kérdésekre sokféle, valóban mindennapi válasz is születhet abban, aki kész ezekre választ keresni. Mi azonban nem mindennapi válaszokat találunk, miközben az a jó, ha ezek a mindennapi életünket alapvetően meghatározzák, illetve jellemzik már vagy majd. Az összefoglaló cím pedig megadja mindennek az alaphangját: *Helyreállítva*. Ez pedig arra utal, hogy lehet helyénvaló az életünk, de ehhez valóban arra van szükségünk, hogy Isten helyreállítson. Hiszen sok minden nincs a helyén, sok minden nem helyes. Nem tudom, hogy felfedeztük-e már, hogy Isten legelső kérdése az emberhez mi volt? Aki tudja, bizonyára azt is tudja, hogy ez a kérdés miért volt életbevágó. Isten ezt kérdezte: „*Hol vagy?*” (1Móz 3,9) Különös kegyelem az, hogy Isten, a lázadó embert így keresi meg. A bűnbeesett emberpár rejtőzött, szégyellte magát és félt és Isten ezzel a

kérdéssel szólította meg először. Ez a kérdés ma is aktuális és életünk, állapotunk, helyzetünk ma is válaszol erre. „*Hol vagy?*” Tudunk-e erre igazán, pontosan és őszintén válaszolni általánosan és egyben konkrétan szavainkkal? Mi a te válaszod? Helyezkedsz vagy helyre állítottak? Keresed a helyed vagy megtaláltad már? Jó helyen vagy, otthonosan érzed magad? Biztos helyen vagy, biztonságban tudod magad? Van egyáltalán helyed a világban, az életben? Izgalmas és fontos kérdések ezek. tudom, hogy milyen elhordozhatatlan súly tud lenni az, amikor valaki nem találja a helyét egyáltalán. Pusztító erő lehet, halálba hajtó kétségbeesés. De az is, ha a gonosz úgy kötöz meg, hogy mozdulni sem tud az ember onnan, ahol fogollyá lett. Könyörtelen állapot ez, teljes lokalizáltság s a vége ugyanaz.

Isten azonban az Úr Jézus Krisztusban elküldte a Szabadítót, aki ezt vallotta meg és teljesítette be: „*Az Úrnak Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessek az Úr kedves esztendejét.*” (Lk 4,18-19) Beteljesítette a Zsoltáros vágyát: „*Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és az iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét.*” (Zsolt 40,2-4) Helyreállító kegyelem, szabadítás ez: „*Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és az iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet.*” A pusztulás verme után ott a szikla, a süllyedés után a biztos talaj, a mozdulatlan tehetetlenség után a biztos léptek. Honnan hová? A halálból az életbe, Jézus példázata szerint a távoli vidékről az atyai házba. (vö. Lk 15) Mert Ő hazavisz a Mennyei Atya házába, a Vele való és a testvérekkel való közösségbe. A hívő ember

hazatalál, otthonra lel, Isten háznépe lesz. Milyen csodálatosan vall erről Pál apostol levelében: *„Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.”* (Ef 2,19)

Hol van tehát a helyünk? Isten házában, az egyházban, és egy konkrét gyülekezetben, a templomban. A láthatatlan, testet ölt egy láthatóban is. Test és lélek az egész ember, nem helyes és nem egészséges csak ez egyikről gondolkodni a másik nélkül. A láthatatlan egyház mindig testet ölt egy látható közösségben, a lelki templom helyet talál egy fizikai térben is. Nyilvánvaló, hogy nem egy hely Isten lakhelye, ahogyan István is vallja ezt védőbeszédében, éppen azt idézve, amit ma reggel olvashattunk Ézsaiás próféta könyvében: *„A Magasságos azonban nem emberkéz alkotásaiban lakik, amint a próféta mondja: 'A menny az én trónusom, a föld pedig lábam zsámolya. Miféle házat építhetnél nekem – mondja az Úr –, vagy hol van az én nyugalom helye? Nem az én kezem alkotta-e mindezt?’”* (ApCsel 7,48-50) Azonban az Úr Jézus féltő szeretete a templom iránt jelzi, hogy az imádság háza, megszentelt hely Isten népe számára, az istentisztelet helye. Megrendülten élhetjük át, amit Jákób: *„Félelem fogta el, és így szólt: Milyen félelmetes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja.”* (1Móz 28,17) A hegy, a megdicsőülés hegye, ahová tanítványaival felment az Úr Jézus Krisztus - ugyancsak mai újszövetségi Igénkben -, valóban a menny kapuja lett. (vö. Lk 9,28-36) Milyen megdöbbentő olvasni, hogy egy ilyen helyen is képes az ember elaludni. Talán egy templomban is lehetséges ez, még itt is nálunk... Az újszövetségi gyülekezet azonban megtapasztalta egy hely megrendülését is imádságuk nyomán: *„Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét.”* (ApCsel 4,31) Nyitott ég, egy hegy, egy lakóház, egy

templom, mind-mind lehet az imádság helye, nem egymást kizáró dolgok ezek, hanem egymás mellett álló, akár egymást kiegészítő helyek. A láthatóak megrendülhetnek, összeomolhatnak, semmivé lehetnek, de a láthatatlanok megmaradnak örökre. Így van ez a testünkkel is, mégis fontos, hogy a Szentlélek templomaként gondozzuk, ha valami kificamodik, helyre állítsuk. Ennek értelmében kell a lelki és fizikai dolgokról egyaránt gondoskodni.

S most nyilvánvalóan felteheti valaki a kérdést: Hol van a válasz a mai nap kérdésére? „*Mi vonz?*” A felolvasott alapigéhez vezetett el minden eddig elhangzott szó. Hiszen a hét kiindulópontja a 84. zsoltár két verse. S a mai így hangzott: „*Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után.*” Itt egy nem mindennapi vonzásról, vonzódásról olvasunk valóban. A zsoltáríró - ahogyan a 42. és 43. Zsoltárban is olvassuk -, Isten után vágyódik, az Ő népe istentiszteleti közössége után, az Úr háza, az Úr udvarai után, a hely után, ahol találkozhat egy megszentelt helyen az Úrral és az Ő népével. Sóvárog, eleped a lelke az Úr udvarai után. Nem egy hétköznapi vágy ez, hiszen nem mindennap jutottak el az Úr házába. De egyet egyértelműen jelöl és jelent, ez volt számára a legmeghatározóbb és a legfontosabb. Szerette az Urat, az Ő népét és az Ő hajlékát. Talán ilyen egyszerűen érdemes ezt most megfogalmazni. Ez volt számára „a hely”, nem egy hely, hanem a legnagyobb mindenek előtt és fölött. Elmondtam már korábban teológus élményünket, amikor egy templomrom falai között annak őrizője, gondozója mondta nekünk: „Érzitek? Ez egy hely!” Különös szavak voltak azok, tele voltak meggyőződéssel és meggyőzéssel. Most én is kérdezem tőletek, tőled: „Tudod hol vagy most? Tudod, hogy ez is lehet egy megszentelt hely? Tudod, hogy itt jó helyen vagy? Isten helyreállító szeretetének helyén. Ez lehet a te lelki otthonod is.”

S bizony meg kell vallanom, hogy ez a hely is helyreállításra szorul. Vannak olyan területek, amiket meg kell újítani az előttünk lévő időben. Ehhez nekünk is helyünkön kell lennünk, mert a lelki templom, a helyén lévő gyülekezet tudja elősegíteni a belső és a külső helyreállítást is. A lelki épülés példája a helyénvaló külső épülésnek is, így írja ezt Pál apostol a már idézett levélben: *„Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.”* (Ef 2,20-22) Erre a közös épülésre, helyreállításra, igazodásra van szükségünk lelkiképpen és ennek fényében kell gondot viselnünk a külső keretekről is. A világi vonzás helyett, az Úr iránti vonzásra van szükségünk, a háza iránti féltő szeretetre, a népe iránti vágyra, az Úr iránti sóvárgásra. Mi vonz? Sokat elmond arról, hogy hol vagy. Hogy látod a magad helyét? Pál apostolon keresztül Isten Szentlelke mutat rá: *„Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta.”* (1Kor 12,18) Egy fontos felismerés van itt. Isten akarata helyezte el az életünket a Krisztus testben, azon belül egy közösségben, a gyülekezetben is. Ezért is hangsúlyos az intés: *„Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást annál is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.”* (Zsid 10,25) Bátorító lelkületre van szükségünk, hogy egymást bátorítsuk a közösségben, a közösségre, a közös lelki otthon iránti megbecsülésre, a felelős szeretetre. Újuljunk meg az Úr udvarai utáni vágyakozásban, kérjük, hogy állítsa helyre ezt is bennünk! Mert ez a vonzás tud kiragadni minket minden hamis vonzásból! Csodálatos ajándék és lehetőség is egyben, amit a Zsoltáros vall, s lehet a mi vallomásunk is: *„Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után.”*

Budapest, 2020. február 25.

Kedd 18 óra

Somogyi Péter lp.

MINEK ÖRÜLSZ?

Lekció: Zsolt 84,3-4

Alapige: Zsolt 84,3/b

„Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.”

Ma már nem rejtett dolog senki előtt, aki itt lehetett velünk tegnap vagy rákérdezett arra, hogy miről is volt szó, hogy a 84. Zsoltár két versét tanulmányozzuk egész héten át. Isten helyre állító kegyelmének lehetünk tanúi, Aki helyre tesz bennünket mindenféle értelemben. Gondolatainkban, céljainkban, lelki és fizikai értelemben egyaránt, hiszen helyet készített nekünk, kifecamodott dolgainkat helyre rakja. A napi címekben feltett kérdésekre nem mindennapi válaszokat kapunk. Bizonyos értelemben mindig más ez, mint amit az ember esetleg első hallásra gondolna. Ez is jelzés értékű, hiszen arról tanúskodik, hogy éppen most mi is foglalkoztat leginkább minket. Jó ezzel is szembenézni és mérlegre tenni Isten Igéjének, gondolatainak súlya alatt. Emlékszem, amikor egyik gyermekünkkel kórházba mentünk és ott helyre tették egyik törött csontját. Nem tudtuk, hogy mi fog történni, jó is volt ez így, hiszen a meglepetésben sokkal könnyebb volt átmenni ezen a helyreigazításon. Először röntgen, aztán helyreállítás, majd gipsz. Talán ma is vagyunk így néhányan.

Nem tudjuk pontosan, hogy minek is kell helyére kerülnie, de az Úr tudja és Ő meg is teszi gyógyító szeretettel. Ha életünk alapvető helyreállítása megtörtént és meghallottuk az Úr kihívó, elhívó Szavát, ahogyan Mózes is, *„Van egy hely nálam: állj ide a kősziklára!”* (2Móz 33,21), akkor bizonyosak lehetünk abban, hogy Ő egész életünkön át gondoskodik arról, hogy helyreigazítson. Nem mond le az övéiről, akiket Jézus Krisztusban megváltott, azokat meg is dicsőíti: *„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott. Mert akiket eleve kiválasztott, azokat eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő sok testvér között legyen elsősülött. Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.”* (Róm 8,28-30) Ennek bizonyosságában és örömében nézzünk szembe azzal, hogy mire is tanít a zsoltáron keresztül Urunk.

Egy olyan hívő embert látunk magunk előtt, akinek sóvárog és eleped a lelke az Úr udvarai után. Isten vonzó, kegyelemes szeretete, ami kivonta, kiemelte őt a pusztulás gödréből és sziklára állította a lábát, megerősítette, biztossá tette a lépteit, új irányba indította. Léptei az Úr háza felé irányultak, ez vált meghatározó iránnyá számára, új éneke Isten dicsérete lett. A jól ismert 42. zsoltár megindító sorai írják le ezt, gyönyörű képen: *„Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt? Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot.”* (Zsolt 42,2-5) A szomjas szarvas képe, az Úr iránti szomjúság, a

távollét könnyei, az emlékezés arra, amikor hangos ujjongással vezette a sokaságot az Isten házához, mind-mind arról beszélnek, amit most itt egy sorban olvasunk: „*Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.*” Mi vonz? Hangzott tegnap a kérdés. Ma pedig erre találunk nem mindennapi választ. Minek örülsz?

A hívő ember igazi öröme nem más, mint maga az Úr! A templom felé induló hívő ember szinte elsápad a vágytól, hogy találkozzon az Úrral, minősített módon az Ő népe körében, a többiekkel közösségben, az Úr házában: „*Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után.*” Majd megtelik vérrel az arca, megtelik túlcseresznyés örömmel a szíve és ezt éli meg: „*Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.*” Milyen kifejező és milyen mély érzelmekkel teli mindez. Nem megszokás, nem hagyományos rutin, hanem emelkedett megrendülés, felemelő ujjongás. Nem egy csendes közeledés, hanem egy ujjongó kiáltás. Mi történik itt? Hiszen ez nem átlagos, nem általános, hanem különös, rendkívüli megilletődöttség. Ha a hétköznapi világához mértén fogalmazzuk, nem egyéb, mint ünnep. Olyan szomorú megállapítani, hogy lassan azt sem tudja a mai ember, hogy ez mi is valójában. Nemcsak a jelentése kopott meg, hanem maga a tartalma, minősége is. Eredetileg „idvnap” volt, vagyis az üdvösség napja. Milyen torzó ma a „celebek” világa, az ünnepelek világa, ami egyébként a celebrál szóban is megjelenik. Ezt sem fordítottuk le jól, vagyis nem magyarázzuk jól, pedig az istentisztelet egyik alapeleméről beszél, az ünneplésről, az üdvösséget nyert ember hálás, örömteli tiszteletéről, istentiszteletéről. A magyar vasárnap, eredetileg vásárnap, az Úr napja helyett, amelyen az Úr Jézus Krisztus győzelméről zenghetünk. 356-ik énekünk csodálatos vallomása lehetne ajkunkon minden vasárnap: „*Felvirradt áldott szép napunk, ma teljes szívvel vígadunk. Ma*

győz a Krisztus és ha int, rab lesz sok ellensége mind. Halleluja!” (356:1) Minek örülsz? Örülsz te ennek?

A megszabadított ember új éneke ez, Isten dicsérete, halleluja. Életének öröme az Úr, Akihez így közeledik. Ujjongó kiáltással, elepedő vágyakozással jön oda, ahol megszentelt helye van az istentiszteletnek. Amikor a házassági életünk és életünk alapjáról szoltam egyik Úr napján, azt mondtam, hogy a dolgok akkor válnak gyakran igazán értékessé, ha már nincsenek. Nagy emberi nyomorúság ez, hiszen akkor kellene megbecsülnünk mindent, amíg rendelt ideje van. A zsoltár háttérében az is ott rejlik, hogy a templomtól távol lévő hívő ember jobban érzi a vágyat a templom után, mint az, aki ott lehet a közelében. Igen, ebben is van igazság. Egy templom nélküli gyülekezet arra vágyik, hogy legyen temploma. Milyen nagy ajándék, hogy ez az élet jele itt nálunk Magyarországon. Nyugat Európában már eladják a templomokat, kiürülnek egy részében a templomok. A keresztyénüldözés területein rombolják a templomokat, vagy meg sem épülhetnek. Az ember hajlamos arra, hogy másokra nézzen, ahelyett, hogy a sajátját megbecsülje. Megint mások kiterjesztik a missziót úgy is, hogy falak nélküli gyülekezetről beszélnek, Isten-térről, ami a hétköznapi világában megélt keresztyén küldetésre utal. Fontos szempont ez is valóban, hiszen mi mindenütt istentiszteletet gyakorolunk, ha valóban Jézus Krisztus követőiként élünk a világban. Mások a virtuális gyülekezetek építéséről gondolkoznak, mint a jövő új lehetőségéről, ami a világháló világában jelenik meg. Azonban az Ige alapján úgy látom, hogy a személytől személyig érő, személyes, fizikai találkozásokban megnyilvánuló közösségépítés soha nem veszti el jelentőségét. A Krisztus test képe is arra mutat, hogy a tagok egymással elválaszthatatlan közösségben vannak. *„Az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben*

mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus, akiből az egész test egybeilleszkedik és összekapcsolódik a különféle ízületek segítségével úgy, hogy minden egyes tagja erejéhez mérten közösen munkálja a test növekedését, hogy épüljön szeretetben.” (Ef 4,15-16) Jézus Krisztusból adódóan „*az egész test egybeilleszkedik és összekapcsolódik a különféle ízületek segítségével.*” Ezek a kapcsolatok nemcsak láthatatlanok, hanem közösségben egymással valósulnak meg. Gyülekezet szavunk is érdekes jelentéstartalmat hordoz. Az ószövetségi *káhál* szó, hitbeli közösséget, együttlétet jelent, elkülönítve a politikai-társadalmi együttléttől. Az újszövetségi *ekklészia* profán értelme a szavazásra jogosult polgárok gyűlését jelentette, a bibliai kifejezés pedig a kihívottak és egyben egybehívottak közösségét, hitbeli értelemben. Az egyház és a helyi közösség kifejezése ez. A mi szavunk az együttlétre helyezi a hangsúlyt, a gyülekezet azok közössége, akik összegyűltek egy helyre, természetesen Istent imádni.

Az ettől megfosztott ember érzi ennek igazi jelentőségét, de az az egészséges, ha ennek lehetősége, hálaadásban megújít és helyre állít minket. Hiszen hatalmas ajándék, hogy Urunknak ujjongó örömmel örvendezhetünk a gyülekezet közösségében, a templomban. Nem is akármilyen módon és körülmények között. Sokféle kincsünk van ehhez, de mindnyájunknak közös felelőssége is ez. Hiszen készülnünk kell erre, át kell hangolódunk, ünnepbe kell öltöztetni a szívünket is, és egész valónkkal kell így közelednünk. Kérjük ezt egyenként és közösen is, hogy helyre álljon bennünk ez az ujjongó öröm és az Úrhoz jöjjünk, ahogyan a Zsoltáros is: „*Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.*” Nem emberekhez közeledünk elsősorban, hanem az Úrhoz, s Benne egymáshoz ilyen ujjongással. Ez méltó Hozzá és Hozzánk is!

Budapest, 2020. február 26.

Szerda 18 óra

Somogyi Péter lp.

MIN CSODÁLKOZOL?

Lekció: Zsolt 84,3-4

Alapige: Zsolt 84,4/a

„Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál.”

Ezen a héten kérdések-kérdések hátán s nem mindennapi válaszok kerülnek elénk. Mi vonz? Minek örülsz? Min csodálkozol? Aki felel egy hívő ember, egy helyre állított ember, akit Isten kegyelme állított helyre. Vannak természetesen emberi helyreigazítások is, ezek nem mindig könnyűek az ember számára. Hiszen a mögöttes szándék, indulat mindig áthat ezeken. Isten helyre állító kegyelmes szeretete sem fájdalommentes mindig, de újra és újra gyógyító. A célja mindig jó és helyes, igaz és hasznos, javunkra van. Ezért jó egy-egy kijelentés fölött elcsendesedni és Isten Igéjének élő és ható ajándékának kitenni magunkat. Hiszen amit hallunk, Istentől ihletett Ige és képes arra, hogy bennünket megújítson, helyre állítson. Érdeemes végiggondolni, hogy változott-e a hozzáállásunk, a jövetelünk ide Isten házába csak az elmúlt esték üzenetei által is. Jobban

értékeljük-e a testvéreinkkel való találkozás helyszínét? Átértékeljük-e lehetőségeinket ezen a helyen? Otthonosabban érezzük-e magunkat itt? Megtelt-e hálával a szívünk ajándékainkért? Kértük-e az elhangzott üzenetek fényében megfogalmazott helyreállítást a magunk számára? Készültünk-e ünnepbe öltöztetve szívünket a találkozásra Urunkkal? Ujjongó szívvel jövünk-e elé? Talán az is újra értékelődhet, hogy egy ilyen héten a hétköznapok világában is ünnepet szentelünk Urunknak, Aki most is vár, napról napra ide, az Ő templomába. Az első gyülekezet pünkösöd után, a fővárosban naponként volt együtt. *„Ők pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban... Mindennap állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”* (ApCsel 2,42; 46-47) Milyen nagyszerű életközösség volt ez, ezzel telt be a szívük, az életüket ez töltötte ki. Állhatatos, egy szív, egy lélek közössége együtt és külön, a templomban és házanként. Öröm, tiszta szív, Isten dicsérete, gondoskodás egymásról és hatás a körülöttük lévőkre. Ideális kép? Nem! Valódi, igazi élő gyülekezeti élet. Hogy ma vannak ennek korlátai? Természetesen, de van korlátlan lehetőségünk is hit által, hegyeket mozdító hit által. Természetesen nem mi változtatunk meg alapvetően dolgokat, de nekünk is változni kell és változtatni, hiszen helyettünk más azt nem teheti meg, ami a mi részünk ebben. Nem mi növeljük a gyülekezetet az üdvözülőkkel, de élhetünk vonzó és élhetünk sajnos taszító módon is. Ha nincs közöttünk egység, nincs áldás sem. Ha nincs ujjongó öröm, csak panasz, sóhaj, keserűség és elégedetlenség, ki kívánczik közénk? Ha nem az Úrnak örülünk csak egymásnak, nem vagyunk többek egy azonos

érdeklődésűek vagy korúak klubjánál. Nincs ereje és nincs életformáló ereje az együttléteinknek. Lehetünk másokat idehozók, útkészítők, de lehetünk útonállók is, akik miatt nem jutnak közel sokan a gyógyuláshoz, a szabaduláshoz. Lehetünk közönség is megváltott hellyel és lehetünk megváltottak, közösség, másokat különbnek tartva magunknál. Várhatjuk a szolgálatot és szolgálhatunk is Isten dicsőségére közösen, felelősen és bölcsen. Mindez a mi hozzáállásunkon is múlik és áll. Érdemes elgondolkozni mindezen.

S most egy olyan oldala mutatkozik meg ennek a bibliai Igének, amelyik sajátos módon válaszol a mai kérdéseinkre. *Min csodálkozol?* Biztosan sokan sokféle választ tudnánk erre adni. Azonban az is érdekes, hogy egyáltalán jól működik-e a csodálkozó képességünk. Hiszen sokan ma már nem csodálkoznak semmin. Minden megszokott, minden szürke, minden olyan hétköznapi, talán üres is. Így van ez a „nagykorú emberiség” látszata miatt is. Ott gyógyul az ember, csodálkozó képessége, ahol Isten csodálatos személyével találkozik. Megnyílik a szeme, a füle, az értelme, a lénye és rácsodálkozik Isten hatalmas lényére és műveire. Ez a gyermeki, nagy hit, amiért az énekekben is imádkozunk. (479:1) Ez kétségkívül ajándék, kegyelmi ajándék. Azonban ennek megújulásáért lehet imádkozni, lehet kérni, hogy újra ragyogjon fel számomra az Úr és ujjongó örömmel közeledjek Hozzá és megrendülten vegyem észre újra ajándékait. Ahol vagyunk egy gyönyörű templom. Örülök a külföldről és belföldről érkezők csodálkozásának, amikor végig járnak ezt az épületet. Meg kell azonban mondanom, hogy sokkal mélyebb és nagyobb az örömöm, amikor az itt lévő közösségnek örül valaki tiszta szívből és ezen keresztül ennek a csodálatos helynek. Mert hatalmas kiváltság itt lenni, itt élni, itt szolgálni Isten dicsőségét! Mi közvetlenül találkozhatunk itt az élő Istennel, hiszen az Úr Jézus Krisztus áldozatáért,

megnyílt a szentély és mi istentiszteleteinken közösségben lehetünk Vele. Elmondom másoknak, s most nektek is, hogy itt ez az „arany kapu” nyitva van. Azt jelzi, hogy mi a kegyelem trónusához jöhetünk, alkalmas időben való segítségért és hálaáldozattal. Mert az Út, maga az Úr Jézus Krisztus és mi Átala az Atyához járulunk a Szentlélek vezetésével. Ez egy csoda, csodálkozni való valóság, ujjongó öröme készítő megajándékozottság, a Zsoltáros vallomása szerint: *„Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.”* (3.v.) Egész valónk megrendítő valósága, élménye ez. S most lépünk tovább.

Mert a Zsoltáros csodálkozása még szélesebb ennél. Alázattal mondom ezt, hiszen ennél nincs nagyobb, nem lehet nagyobb. Azt azonban közösen fontos megértenünk, megtapasztalnunk és megvallanunk, hogy Isten imádása, tisztelete, a hódolat nem elvakít, hanem éles látással ajándékoz meg. Mondhatom így is, tiszta látással ruház fel. Gyógyít, mert bár van, amire nagyon éles szemmel figyelünk, de ez ritkán jár együtt helyes szemlélettel is. Aki a kegyelmes, igazságos Isten szemléletével találkozik, az tanulja és elfogadja, hogy maga is így nézzen és lásson másokat és mindent. Érzékeny lesz arra, amire Ő is érzékeny, meglátja azt, amire Ő is figyel. Hiszen van, amit másképp észre sem vennénk. Olyan dologra mutat rá ez a zsoltár, amit nagyszerű dolog felfedezni. Az Urát tisztán látó ember, a legnagyobbat látó ember, a legkisebbet is meglátja. Verébről és fecskéről olvasunk vallomásában. Két kicsi madárról, és egy-egy jelentéktelennek tűnő dologról. Helyük van Isten oltárainál ezeknek a madaraknak. Mi magyarok a templom egeréről szoktunk beszélni, elég érdekes összefüggésben. Itt most a templom kicsi madarairól olvasunk. A házi veréb elég jelentéktelen kismadár, az Úr Jézus is beszél arról, az Ő

korában mit is ért. *„Ugye, öt verebet adnak két fillérért, de Isten egyről sem feledkezik meg közülük. Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon van tartva. Ne féljete, ti sok verébnél értékesebbek vagytok!”* (Lk 12,6) Anyagilag nem sokat ér, de Isten egyről sem feledkezik meg. Más Isten értékelése, mint a miénk. A fecske pedig költöző madár, csak egy ideig van jelen, bár szebbnek tűnik, mint a veréb, még sincs mindig jelen. A „szabadság madara” megtisztelő címet kapták, mert nem lehet őket fogságban tartani. A héber nevükben is ott rejlik ez, ha valaki fogva tartja őket, nem szaporodnak. Hatalmas távolságot megtesznek évente kétszer is, de visszatérnek, függően az éghajlattól. Két kis madár, egy kis szürke veréb és egy kis fekete fecske. Hogy kerülnek Isten templomába? Mit keresnek ott? A Zsoltáros látja, hogy van hely számukra is. Csodálkozunk ezen? Ha ezt a képet kivetítjük az emberre, mi gyakran azon csodálkozhatunk, hogy ki mindenkinek készített helyet Isten az Ő templomában, az egyházban. A legkisebbnek is van helye itt, annak is, akire senki sem figyel fel igazán, akit értéktelennek tekintenek, egy szürke kis veréb, egy kis fekete fecske. Isten számára egyik sem jelentéktelen, sőt, nem reklámként, de neki a legkisebb is számít. Milyen jó ilyen szemmel látni a közösséget, a templomot, a gyülekezetet. Itt helye van a kicsiknek, Isten szereti őket. *„Mert nézzétek csak a ti elhívásokatokat, testvéreim; nem sokan vannak köztetek, akik emberi megítélés szerint bölcssek, hatalmasok vagy előkelők. ... azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek, és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket, hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt. Az ő munkája az, hogy ti Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá, hogy amint meg van írva: 'Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék.'”* (1Kor 1,26-31) **„Még a veréb is...”**

Budapest, 2020. február 27.

Csütörtök 18 óra

Somogyi Péter lp.

HOL KERESSEL OLTALMAT?

Lekció: Zsolt 84,3-4

Alapige: Zsolt 84,4/a

„Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál.”

A mai válaszunk arra a kérdésre ad bibliai kijelentést, hogy hol keresünk oltalmat. Te hol keresel oltalmat? Nyilvánvaló ez a korábban érintett témák fényében. Az Úr oltárainál még a veréb is és fecske is talál oltalmat, talál házat, fészket, ahova fiókáit helyezi. Nagyon kedves számomra ez a kép, hiszen átéltük kétszer is, amikor gyermekeink kisebbek voltak, hogy fészket rakott egy rigópár ott, ahol voltunk, itt és Kecskeméten is. Olyan bemutató tanítás volt ez, amihez nem sok foghatót láttam még ilyen testközelen, „testet öltött az Ige”, a kijelentés ilyen formában. Nekem arról beszélt ez, hogy valóban védett hely az Úr háza, az a hely, ahol valóban fészket rakhat az ember is, gyermekeivel együtt. Mai világunk, a 21. század második évtizedében, kiált az oltalom után. Ez lassan, de úgy tűnik biztosan, lelki és testi értelemben is érvényes egyaránt. Nem mindennapi lelki támadás jelenik meg

és hat Európa szerte. Lassan ezzel karöltve, érzékelhető a fizikai ostrom is. Természetesen soha sem volt ez másként, csak más és más formában jelent meg. Azonban nem mindegy, hogy mi ezt előidézzük vagy felkészülünk rá. Bizalmatlanságunk, hitetlenségünk, engedetlenségünk, a radikális tanítványság helyetti engedékenységek, sok veszélyt hordoz magában. Azonban a sziklára állított életünk, a kősziklára alapozott hitünk ma is és mindig is megtartatást jelent. A Sarokkőhöz való igazodásunk, viszonyulásunk, az Úr Jézus Krisztusba vetett hitünk oltalmat jelent. S a Benne élő közösség, a gyülekezet és annak életterei - ha Istennek is ez a terve -, hosszútávon is védettséget jelentenek. Ha egy mai fiatal, ahogyan mi is, visszatekint arra az évszázados, évezredes múltra, ami az egyház történetében mögöttünk áll, megláthatja benne Isten üdvözítő tervét, ami töretlenül megvalósult. Olyan bátorító volt olvasnom egy hitvalló könyv bevezetésében, hogy a szerző korábban élt hitvallókra utalva, őket „lelki óriásoknak” nevezte, akiknek a vállán állhat. Életük és szolgálatuk mérhetetlenül sokat javított az életén. Magam is ugyanezt elmondhatom, vannak olyanok, akiktől nagyon sokat kaptam, bizonyosságai ők annak, hogy Isten terve végbemegy. Maga a Zsidókhoz írt levél is felsorolja a hit hőseit, nekünk is szükséges és érdemes számba venni őket és az azóta élteket és bátran ráállni hitvallásainkra, amelyek erősítenek.

Íme a II. Helvét Hitvallás megfogalmazása: „1–2. *Mindig volt és mindig lesz egyház; mi az egyház?* Mivel Isten kezdettől fogva azt akarta, hogy az emberek üdvözüljenek, és eljussanak az igazság ismeretére, szükségszerűen mindig is volt, van és a világ végéig lesz egyház, amely a világból kihívott vagy egybegyűjtött hívők gyülekezete, minden szentek közössége, azoké tudniillik, akik az igaz Istent a megváltó Krisztusban az ige és a Szentlélek által igazán

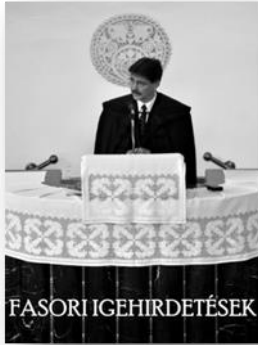
megismerik és helyesen tisztelik, valamint a Krisztus által ingyen kínált összes javakban hittel részesednek... 11. *Az egyház az élő Isten háza.* Istennek ezt az egyházát az élő Isten házának nevezzük, amely élő és lelki kövekből épült és mozdíthatatlan kősziklára tétetett; arra a fundamentumra, melyen kívül mást senki nem vethet (1Kor 3,11); ezért nevezi az apostol az igazság oszlopának és erősségének is (1Tim 3,15). 24. *Néha úgy tűnik, hogy az egyház megszűnt létezni.* Sőt, néha az is előfordul, hogy Isten, igaz ítélettel, igéjének igazságát, az egyetemes hitet és a törvényes istentiszteletet engedi annyira elhomályosulni és megrendülni, hogy úgy tűnik, az egyház csaknem megszűnt, és nincs is már egyház, ahogyan az Illés idejében és máskor történt. Mindamellett még ilyen sötét időkben is vannak Istennek ebben a világban igaz imádói, nem is kevesen, hanem hétezren, sőt, még többen is (1Kir 19,18; Jel 7,3–8). Mert az apostol is így kiált fel: Megáll az Istennek erős fundamentuma, melynek pecsétje ez: tudja az Úr, kik az övéi! (2Tim 2,19). Ezért az egyház láthatatlannak is nevezhető, nem mintha az egyházba összegyűjtöttek volnának láthatatlanok, hanem mert szemünk előtt el van rejtve, és egyedül csak Isten ismeri, fölötte áll az emberi ítéletnek. 25. *Nem mindenki tartozik az egyházhoz, aki az egyházban van.* Viszont nem mindenki szent, élő és igaz tagja az egyháznak, akit hozzá számlálnak. Sok ugyanis a képmutató, aki külsőleg Isten igéjét hallgatja, nyilvánosan él a sákramentumokkal, és úgy tűnik, hogy egyedül Krisztus által hívja segítségül Istent, Krisztust vallja egyetlen igazságának, tiszteli Istent, gyakorolja a szeretet szolgálatát, és a megpróbáltatásokban is türelmesen kitart egy ideig, de bensőjükből valójában hiányzik a Lélek igazi megvilágosítása, a hit és a szívbéli tisztaság, és a mindvégig megtartó állhatatosság. Végtére aztán lelepleződnek, és kiderül, hogy milyenek is valójában. János apostol ugyanis ezt mondja: Közülünk váltak ki, de nem

voltak közülünk valók, mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna (1Jn 2,19). És miközben kegyességet színlelnek, bár nem az egyházból valók, mégis az egyházhoz számláltatnak, ahogyan a hazaárulókat is a polgárok közé számítják, amíg le nem lepleződnek; vagy ahogyan a búza között is akad konkoly vagy gyom és polyva, s ahogyan az ép testben is található golyvák és daganatok, amelyek valójában betegségei és éktelenségei az egészséges testnek, nem pedig igazi tagjai. Ezért Isten egyházát helyesen hasonlítja Jézus a háléhoz, amely mindenféle halat összefog, és a szántóföldhöz, amelyen együtt nő a konkoly és a búza (Mt 13,47–48; 13,24–30).”

Ebben a világban nincs másutt menedék, csak az Úr oltalmában, az Ő egyházában. Innen semmi és senki ki nem szakíthat minket, hiszen nem is mi léptünk be ebbe, Ő helyezett el minket itt, kegyelmes akarata szerint. Az Úr Jézus mondja: *„Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el; mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akarataát tegyem, hanem hogy annak az akarataát, aki elküldött engem. Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam az utolsó napon. Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon.”* (Jn 6,37,40) Micsoda bizonyosság ez: *„Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam az utolsó napon.”* Isten akarata megvalósul, végbemegy minden támadás, minden ellenségeskedés ellenére is. Később megerősíti ezt az Úr Jézus Krisztus így: *„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én*

Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.” (Jn 10,27-29) Pál apostol pedig himnuszt zeng ennek igazságáról a Rómaiakhoz írt levélben: „Mit mondjunk tehát ezekre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent? Ki vádolná Isten választottait? Hiszen Isten az, aki megigazít. Ki ítélné kárhozatra? Hiszen Krisztus Jézus az, aki meghalt, sőt feltámadt, aki Isten jobbán van, és esedezik is értünk. Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Amint meg van írva: 'Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.' De mindezekben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Róm 8,31-39)

Hova helyezné tehát máshová családját, szeretteit az ember, a megváltott ember, mint Isten oltalmába, az Ő kezébe, hová hozná máshová, mint az Ő népe közé. Helyet talál itt a legkisebb is, fészket és házat, otthont és oltalmat, nem ideiglenest, hanem örökkévalót. Valóban Noé hite és bátorsága kell, ami Isten kijelentésére épített. Halljuk újra és építsünk mi is erre: „*Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére.*” (Zsid 11,7) Tegyük ezt annak bizonyosságában, amit a Zsoltáros látott és megvallott: „*Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, a hova fiókáit helyezi oltáraidnál.*” Imádkozzunk hitért, reménységért, mert van hely, oltalom Nála ma is, itt is!

Budapest, 2020. február 28.

Péntek 18 óra

Somogyi Péter lp.

KIRE ÉPÍTED AZ ÉLETEDET?

Lekció: Zsolt 84,3-4

Alapige: Zsolt 84,4/b

*„Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál, **Seregek Ura, királyom és Istenem!**”*

Ennek a sorozatnak a záró alkalmán, négy kérdésre adott nem mindennapi válasz után lehetünk együtt. *Mi vonz? Minek örülsz? Min csodálkozol? Hol keresel oltalmat?* Abban a reménységben gondolok imádságban mindnyájunkra, hogy Urunk helyreállító kegyelemes szeretete valóban rámutatott a helyünkre, a helytelen dolgokra, a helyes szemléletre és arra, aminek helyre kellett állnia bennünk és közöttünk. S itt vagyunk az utolsó kérdésnél: *Kire építed az életedet?* Természetesen ez a teljes hét is válasz volt erre, hiszen érintettük ezt a kérdést már a helyreállítás összefüggésében, mégis most figyeljünk a Zsoltáros hangsúlyára, ahogyan itt fogalmaz. Ebben a versben együtt van a legnagyobb és szinte a legkisebb. A helyreállított hívő ember látja mindkettőt és egészséges szemlélettel, kiegyensúlyozott módon tud

gondolkozni és élni. Nagyon fontos ez, hiszen ez óv meg egyoldalúságtól, elbillenéstől, aránytalanságtól. Ezek komoly kísértések tudnak lenni az ember számára. „Bolhából elefánt csinál” – szoktuk mondani. Nem olyan régen fogalmazódott meg bennem, hogy milyen gyarló gondolkozás ez valójában, hiszen egyrészt az aránytalanságról van szó, ami nyilvánvaló. Másrészt arról az emberi elképzelésről, hipotézisről is egy kicsit, talán öntudatlanul is, hogy a bolhából lehet elefánt. Isten teremtő terve megkülönböztette, és elválasztotta a bolhát és az elefántot. Nincs átmenet a kettő között, már csak ezért is érdemes és értelmes dolog leleplezni ezt a helytelen gondolkozást. Az arányok a teremtett világban nagyon fontosak, a helyes arányok adják a szép háttérét is. Valóban torz és rút az a világ, amit mi magunknak „teremtünk”, legfőképpen azzal, hogy felmagasztaljuk az embert és megalázzuk az Istent. Református keresztyén hitünk egyik legsajátosabb jellemvonása, hogy Istenközpontú, hogy Őt állítja mindenek fölé és elé és ebből következik minden egyéb megértése, értelmezése. A Zsoltáros kicsiny madarak otthonáról is vall a templom kapcsán, a veréb házáról és a fecske fészkeről. S az ember valóban hasonlóan talál fészket, oltalmat az Úr népe között, az egyházban, a gyülekezetben, a templomban. Olyan kedves és szívmengető kép ez: Az ember olyan, mint a madárfióka a fészekben, amelyik kitárva csőrét várja az anyamadár tápláló kincseit. Isten atyai gondoskodásának képe ez, ahogyan nemcsak helyet, fészket készít, hanem oltalmaz és táplál is.

Itt azonban egy különös váltásnak lehetünk tanúi, hiszen a kép után úgy vall a Zsoltáros Istenről, mint Seregek Ura, mint Király: „**Seregek Ura, királyom és Istenem!**” Ráadásul személyes hitvallásként, Őt megszólítva. Nagyon fontos most ezen elcsendesednünk közösen. Hiszen istenismeretünk határozza meg alapvetően életünket, éppen ezért időszerű a

kérdés, hogy kire építjük az életünket. Tudjuk és valljuk: „*Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, aki Jézus Krisztus.*” (1Kor 3,11) A Szentlélek által kiáltjuk, mint Isten gyermekei: „*Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: 'Abbá, Atyám!'*” (Róm 8,15) De azt is valljuk egyben, amit maga az Úr Jézus mondott így tusájában a Gecsemánékertben: „*Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked...*” (Mt 14,36) Mindez pedig szinte összpontosul abban a kijelentésben, amit az Úr Jézus mond a misszió parancsban: „*Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.*” (Mt 28,18) Mi a Mennyei Atyánk gyermekei, Jézus Krisztus barátai, a Szentlélek templomai lehetünk és vagyunk, ugyanakkor Isten háza népeként egyben, a Seregek Ura, a királyok Királya katonái és alattvalói is. Ennek ismerete egyfelől nagy bátorságot ad, hatalmas biztonságot, másfelől pedig magunkra nézve is eligazít bennünket. Isten Országa uralma alatt élhetünk, Isten királyi hatalma alatt, erre épül az életünk. A legmagasabb összeköttetés részesei vagyunk, Isten korlátlan hatalma és uralma irányít és őriz minket. Neki hódolunk, s ezért senki másnak! Ha ennek igazán tudatára ébredünk, egészen másként látjuk az egész világot, a világmindenséget, az arányokat, a lehetőségeket, az elköteleződést. S mindez egyben egy olyan valóságot tár elénk, amely megrendítő távlatot jelent. Seregek Uraként harcol az Úr minden ellenségével szemben és oltalmaz minket. Isten személyes volta és felséges nagysága együtt igaz és igazít el, állít helyre minket. Besorozott minket az Úr Jézus Krisztus zászlaja alá. Kálvin így írja ezt az *Intsitutio* című művében: „*A sacramentum... azt az ünnepélyes esküt jelenti, amelyet a katonák tettek vezérük előtt, amikor beléptek a hadseregbe. És ahogyan az újoncok esküvel fogadtak hűséget vezérüknek, és kötelezték el magukat a katonai szolgálatra,*

úgy kell nekünk is ezekkel a jelekkel kinyilvánítanunk és megfogadnunk, hogy Krisztus a vezérünk, és mi az Ő harci jelvényei alatt fogunk katonáskodni.” (Inst. 4.14.13.) Hitvallásaink pedig így tanítanak erről: „Hadakozó és diadalmaskodó egyház. Más ugyanis a hadakozó, és más a diadalmaskodó egyház. Az előbbi még harcol a földön, és viaskodik a testtel, a világgal és a világ fejedelmével, az ördöggel, a bűnnel és a halállal. Az utóbbi viszont, miután mindezeket legyőzte, és már nem hadakozik, a mennyben ül diadalt, és örvendez az Úr színe előtt. Mindazáltal, a kettő közösségben, vagyis egységben van egymással. (II. H.H. XVII/7.)

„32. Miért neveznek téged Krisztusról keresztyénnek? Azért, mert hit által Krisztusnak tagja, és így az ő felkenetésében is részes vagyok, azért, hogy nevéből vallást tegyek, magamat élő hálaáldozatul neki átadjam, és hogy ebben az életben a bűn és az ördög ellen szabad lelkiismerettel harcoljak, ez élet után pedig vele együtt minden teremtmény fölött örökké uralkodjam. 52. Miféle vigasztalásod van abból, hogy Krisztus eljön ítélni élőket és holtakat? Az, hogy minden háborúságom és üldöztetésem közepette fölemelt fővel várom a mennyből azt a bírót, aki azelőtt értem Isten ítélőszéke előtt állt, és rólam minden kárhoztatást elvett; hogy ő minden ellenségét, akik nekem is ellenségeim, örök kárhozatra veti, engem pedig az ő többi választottaival együtt a mennyei örömbe és dicsőségbe önmagához átvisz. 127. Melyik a hatodik kérdés? „Ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.” Azaz: mivel magunkban oly elesettek és gyarlók vagyunk, hogy egy pillanatra sem tudnánk fennmaradni, ráadásul a mi esküdt ellenségünk, az ördög, a világ és a mi tulajdon testünk minket szüntelenül ostromol, Szentlelked erejével tarts meg és erősíts meg minket, hogy ebben a lelki küzdelemben vereséget ne szenvedjünk, hanem szilárdan ellenállhassunk, míg végre

teljes diadalt nyerünk.” (H.K.) Pál apostol ezt a harcot győztes harcnak és nemes harcnak mondja: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végül eltételezt nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró azon a napon; de nemcsak nekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”* (2Tim 4,7-8) Erre hívta fiatal munkatársát is, Timóteust: *„Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívtattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt.”* (1Tim 6,12) Az életünk tehát a Seregek Ura, Királyunk, Istenünk uralma alatt egy győztes, nemes harc része. Uralkodónk győzött és győzni fog, a legelesettebb helyzetben, a keresztfán is diadalkiáltással adta oda életét: *„Elvégeztetett!”* (Jn 19,30) Harmadnap pedig feltámadott és diadalmaskodott minden ellensége felett: *„A keresztségben vele együtt voltatok eltemetve, és vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. Titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és testetek körülméletlenségében, ővele együtt életre keltett, megbocsátva nekünk minden vétkünet. eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, és eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.”* (Kol 2,12-15) Mi tehát a győztes Úrra építjük az életünket és hisszük, hogy minden támadás fölött diadalmaskodhatunk: *„Amint meg van írva: 'Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.' De mindezekben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.”* (Róm 8,36-37) Jó helyen vagy: *„Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál, Seregek Ura, királyom és Istenem!”*

Budapest-Fasori Református Egyházközség

H-1071 Budapest, Városligeti fasor 5.

Tel.: +3613224499 Fax: +3614131092

E-mail: hivatal@fasor.hu

Web: www.fasor.hu